

SVĀMĪ ŽĒLSIRDĪBAS APBRĪNOJAMĀ PIEREDZE

Visvairāk transformējošu, skaistu un aizkustinošu brīžu es esmu pieredzējusi, pildot kalpošanas darbu Sai Bezrobežu Kalpošanas nometnēs, ko ik gadus Polijā organizēja Satja Sai Starptautiskā organizācija. Šie brīži uz visiem laikiem atstājuši nospiedumus manā sirdī, jo tie bija piepildīti ar *Svāmī* bezgalīgo mīlestību un žēlsirdību. Tie ir mani transformējuši daudzos veidos, tajā skaitā padarījuši mani pazemīgāku.

Viens šāds atgadījums notika piektās nometnes laikā. Pirms nometnes sākuma viens no biedriem, kurš bija remonta komandas sastāvā, sajuta dīvainu vēlmi paņemt līdzīgu savu jauno MP3 pleijeri. Viņš nevarēja saprast, no kurienes un kādēļ bija radusies šī vēlme, jo bija pārliecināts, ka viņam to nevajadzēs. Viņš pat mēģināja ignorēt šo sajūtu, bet tā bija tik spēcīga, ka visbeidzot viņš paņēma pleijeri līdz.

Tajā gadā Sai organizācija veica remontu pašvaldības aprūpes centrā kādā ļoti nabadzīgā ciematā. Sieviete, kas tur strādāja, rūpējās par apmēram 10 gadus vecu meiteni. Meitenes situācija bija ļoti tragiska – viņas māte bija izdarījusi pašnāvību, bet tēvam bija nopietnas alkohola problēmas. Viņa bija viena no septiņiem bērniem. Arī finansiālā situācija bija smaga un meitene bija ļoti kautrīga un noskumusi.

Darbu laikā nometnes dalībnieks, kurš bija paņēmis līdzīgu savu MP3 pleijeri, sarunājās ar aprūpes centra darbinieci un viņa pieminēja, ka jaunajai meitenei ir Dzimšanas diena. Viņš aizgāja pie meitenes un pajautāja viņai: „Ko tu vēlētos Dzimšanas dienā?” Taču meitene bija pārāk kautrīga un atbildēja: „Neko.” Tad organizācijas biedrs viņai teica: „Labi, bet iedomāsimies, ka ir Ziemassvētki un tu raksti vēstulīti salātētim. Kādu dāvanu tu gribētu, lai viņš tev atnes? Vai tu varētu uzrakstīt man tādu vēstulīti?” Meitene pamāja, paņēma papīru un uzrakstīja: „MP3 pleijeris.” Viņš tūlīt aizskrēja uz savu istabu, atnesa savu jauno MP3 pleijeri un atdeva to meitenei. Viņa bija vienlaicīgi pārsteigta un laimīga, kad viņa to saņēma, un vēl jo vairāk – viena no Sai sekotājām atdeva viņai divriteni, ko bija paņēmusi līdzīgu uz nometni tajā dienā. Tā meitenei bija lieliska dāvana, jo viņai bija jānoiet ar kājām liels attālums katru dienu, lai nokļūtu uz skolu. Vakarā Polijas Sai organizācija rīkoja svētkus ciemata iedzīvotājiem ar mūziku un bērnu teātra uzvedumu, kā arī veģetāru maltīti. Svinību laikā vienu brīdi visi ciemata iedzīvotāji piecēlās kājās, lai nodziedātu meitenei „Daudz laimes Dzimšanas dienā”. Bija tik aizkustinoši redzēt viņu priecīgu un laimīgu!

Pateicoties šai pieredzei pieauga arī mana ticība *Svāmī*. Redzēt, kā Viņš visu jau iepriekš zināja un paredzēja un kā Viņš pacēla viņas dvēseli ar savu žēlsirdību un piepildīja to ar mīlestību un svētlaimi, - tā bija apbrīnojama pieredze. Es biju tik pateicīga, ka varēju piedalīties un pieredzēt šo brīnumu. Mani pārņem apbrīna redzot, kā *Svāmī* vienmēr atrod veidu, kā aizkustināt salauztas un noskumušas sirdis un dod tām spēku un cerību, lai tās varētu turpināt savu ceļu. Paldies Tev, *Svāmī!*

Katarzina Andersone,

Polijas Satja Sai Starptautiskās organizācijas kalpošanas un jauniešu koordinatore